

Camellia

微风中摇曳 เหวยเฟิงจงเหยาเย่ เขียน
พวงสนธิ์ แบล
Lu Lin วาด

ไอทีเก๋ สามีไม่ดี ให้ผ่านทน

11

夺情总裁：豪门老公不及格

บทที่ 561 ไม่อยากเป็นเงา

ชายชราฉีเดินเข้ามาในห้องทำงาน และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นลูกชายกำลังนั่งเหม่อลอย!

เขาเดินเข้ามาเคาะที่โต๊ะทำงาน ฉีอวีถึงได้สติกลับคืนมา “พ่อ มาได้ยังไงครับ”

“พ่อแค่แวะมาดู แกกำลังคิดอะไรอยู่ ถึงไม่รู้ว่าฉีฉีเข้ามา” ชายชราฉีเดินไปนั่งลงที่โซฟา ก่อนที่เลขาจะเอามาเสิร์ฟให้

“ไม่ได้คิดอะไร” ฉีอวีปฏิเสธ พลงยื่นมือไปจับแผลที่โดนแก้วบาดจนมันปรือออกอีกครั้ง ทำให้เขาต้องขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวด

“มือแกไปโดนอะไรมา” ชายชราฉีเห็นบาดแผลบนมือของลูกชาย เลยรีบเรียกเลขาให้เข้ามาทำแผล

“ฉันตัดสินใจแล้ว ในเมื่อแกไม่ชอบอิงเออร์ ฉันก็จะช่วย
นัดบอดให้แกเอง นี่คือภาพถ่ายและข้อมูลบางส่วนของคุณัดบอด
ที่แม่แกเอามาให้ ลองดูเอาเองแล้วกัน ถ้าอยากนัดเจอกับ
คนไหน ฉันกับแม่แกจะช่วยจัดการให้เอง” ตั้งแต่วันนั้นที่
ชายชราได้เห็นลูกชายกับมัวซิงอิงมีท่าที่แบบนั้น เขาก็ตัดสินใจ
ที่จะเปลี่ยนวิถีกระตุ้นลูกชาย

จื่อวีไม่แม้แต่จะเหลือบมอง “ผมไม่ไป” ครั้งเดียวที่เขา
ยอมถอยหนึ่งก้าวเพื่อไปนัดบอดก็คือรอบของมัวซิงอิง ไซ!
นั่นคือครั้งแรกและครั้งเดียว หลังจากนั้นเขาก็ไม่เคยไปนัดบอด
อะไรกับใครอีกเลย

“แล้วแกคิดจะเป็นโสดแบบนี้ไปตลอดทั้งชีวิตเลยหรือไง
ตอนนี้รัวซึกับเหลียงเยียนมีความสุขกันมาก แกยังไม่ยอม
ปล่อยวางอีกนั้นหรือ ในเมื่ออิงเออร์ไม่ใช่ ฉันก็เลยจะตามใจแก
ให้แกเลือกเอาเอง เลือกไปเลย เลือกจนกว่าแกจะพอใจได้เลย”

ชายชราจิ้มมองลูกชาย “ขอแค่แกเลือกมาสักคน ไม่ว่า
จะเป็นใคร ฉันกับแม่ของแกก็จะไม่คัดค้านอะไรทั้งสิ้น”

ชายชราฉีเดินออกไปจากห้องทำงาน ฉีฉีมองข้อมูล
ที่อยู่ตรงหน้า พลังยืมอย่างชื่นชม ก่อนจะสอดมันเข้าไป
ด้านล่างสุดของกองแฟ้มงาน

หลังเลิกงาน อีฉีเข้ามารอมั่วชิงอิงอยู่ด้านล่างของมั่วกรูป
อย่างตรงเวลา มั่วชิงอิงเห็นเขายืนพิงรถ เลยรีบเดินเข้าไปหา
“ฉีเข้า ขอโทษนะที่ต้องให้รอนาน”

“ไม่เป็นไร หิวไหม ผมจะพาคุณไปกินข้าว” อีฉีเข้าไปให้เธอ
ขึ้นรถ ก่อนจะขับออกไป

หลังจากที่ฉีฉีดื่มเหล้า เขาก็ขับรถไปที่ตระกูลมั่ว
อย่างไม่รู้ตัว และเห็นว่าบนชั้นสองไฟยังไม่เปิด เธอยัง
ไม่กลับมาอีกเธอ

เขานั่งอยู่ในรถและไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร ก็มีรถ
คันหนึ่งขับเข้ามาจอดที่หน้าประตูคฤหาสน์ตระกูลมั่ว อีฉีเข้ากับ
มั่วชิงอิงเดินลงมาจากรถพร้อมกัน “ขอบคุณสำหรับคืนนี้นะคะ
ฉันสนุกมากเลย” มั่วชิงอิงมองเขา พลังพุดด้วยรอยยิ้ม

“ในที่สุดก็ได้เห็นคุณยิ้มสักที ผมชอบเห็นคุณยิ้มมากกว่า เวลาคุณยิ้มแล้วสวยมากเลย” อีจี้เข้าเอื้อมมือไปจับใบหน้าของเธอ “รีบพักผ่อนนะ”

วินาทีต่อมา เขาก็ดึงเธอเข้ามากอดอยู่นานกว่าที่จะยอมปล่อย มั่วซิงอิงยืนกรานที่จะดูเขาขับรถออกไป และรอจนกระทั่งรถหายลับไปจากสายตา

ตอนที่มั่วซิงอิงกำลังจะหันหลังเดินเข้าบ้าน ทันใดนั้นก็มือใหญ่ๆ มาดึงเธอเอาไว้ “เฮ้!” เธออุทานออกมาด้วยความตกใจ และเมื่อเห็นว่าเป็นฉือวี้ เธอก็เริ่มดั้น “ปล่อยนะ!”

“คุณคบกับผู้ชายคนนั้นจริงๆ เหรอ” เมื่อครูฉือวี้เห็นท่าทางสนิทสนมของพวกเขา อีจี้เฮ่กล้าดียังไงถึงได้กอดเธอ

มั่วซิงอิงมองฉือวี้ เขามาเพื่อถามเรื่องนี้กับเธอเนี่ยนะ แล้วทำไมเธอจะต้องบอกเขาด้วย! “ไม่ต้องมายุ่ง นี่คุณเต็มไปด้วยอะสินะ งั้นก็รีบกลับไปนอนเถอะ อย่าทำให้ลู่ฉินกับป้าฉีต้องเป็นห่วงเลย” พุดจบเธอก็หันหลังเดินไปที่ประตู

“มั่วซิงอิง!” ฉือวี้คิดว่าข้อมือเธอเอาไว้อีกครั้ง “คุณคบกับเขาไม่ได้!”

“คุณชายสามตระกูลจี คุณอย่ามายุ่งเรื่องของฉันจะได้ไหม ฉันไม่ใช่ของของคุณ ฉันจะคบกับใคร แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย” น้าขำจริง ๆ เขาเป็นอะไรไป เธอตัดสินใจปล่อยมือจากเขาแล้ว เขายังต้องการอะไรอีก

“คุณไม่ชอบผมแล้วหรือ” ตอนที่ฉีอวีถามคำถามนี้ออกไป แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังถึงกับตกตะลึง นี่เขาตี้มมากเกินไปแล้ว มากเกินไปจริงๆ!

“คุณชายสามตระกูลจี คุณอย่าเห็นแก่ตัวจะได้ไหม ในใจของคุณยังมีรั้วชืออยู่ ฉันไม่อยากเป็นเงาของเธอ สิ่งที่ฉันต้องการคือความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง” มั่วซิงอิงตะโกนใส่เขา

เขาเกลียดเธอ เธอรู้ เขาไม่จำเป็นต้องมาเตือนเธอซ้ำ ๆ ว่าเธอเคยชอบเขามากแค่ไหน!

ทันใดนั้นฉีอวีก็ดึงเธอเข้ามากอด ริมฝีปากร้อนผ่าว ประคบลงบนริมฝีปากของเธอ กลิ่นฉุนของแอลกอฮอล์ตลบอบอวลอยู่ในปาก จนเธอลิ้มที่จะต่อต้าน ลิ้มที่จะปฏิเสธ แต่มันยังอ่อนปวกเปียกอยู่ในอ้อมกอดของเขา

สติของเธอเริ่มจะเลือนหายไปทีละนิด จนกระทั่งมือ
ของเขาล้วงเข้าไปในเสื้อของเธอ พลังลุดปลั้แผ่นหลังเรียบ
เนียน ทันทีที่يلمเย็นๆ พัดเข้ามาปะทะ ถึงเรียกสติของเธอ
ให้กลับคืนมา

มัวชิงอิงออกแรงผลักดันอวี่ ก่อนจะตบหน้าเขาอย่างแรง
“ฉันไม่รู้สึกอะไรกับคุณแล้ว! อย่าเอาฉันไปเป็นเงาของร้วชี!
ฉันไม่ใช่ร้วชีคนที่คุณต้องการ ฉันคือมัวชิงอิง!”

เรื่องราวในตอนนั้นยังคงชัดเจน วันนั้นเพราะดื่มเหล้า
หนักมาก เขาเลยอ่อนโยนและพยายามเข้ามานัวเนียเธอ
แต่ประโยคสุดท้ายที่เขาเรียกกลับเป็นชื่อของเจียงร้วชี วันนั้น
ทำให้เธอรู้สึกราวกับตกลงไปในเหวลึก เธอเกือบจะสูญเสีย
สิ่งที่มีค่าที่สุดของผู้หญิงไป แต่เขากลับคิดว่าเธอคือเจียงร้วชี

หลังจากนั้นเธอก็เริ่มหลบหน้าเขา พยายามที่จะ
หลีกเลี่ยงเขา แต่เมื่อเขามาปรากฏตัวอีกครั้ง กำแพงหัวใจ
ของเธอก็พังทลายลงจนแทบจะไม่เหลือชิ้นดี

โชคดีที่เขาลืมมันไปแล้ว เขาน่าจะลืม เพราะวันนั้น
เขาเมามาก

ฉีอวีตึ่งเธอเอาไว้ “คำพูดของคุณมันออกมาจากใจจริงๆ ไซ่ไหม” เขาไม่เชื่อ! “ถ้าหากไม่รู้สึกระไรแล้ว เมื่อเที่ยงตอนที่ผมเป็นแผล คุณจะมาเป็นห่วงผมทำไม” เขาอยากยืนยันความรู้สึกของเธอ ความรู้สึกมันง่ายถึงขนาดที่บอกว่าลืมหืมก็ลืม บอกว่าปล่อยก็ปล่อยได้เลยอย่างนั้นหรือ

“ฉีอวี คุณอย่าคิดเข้าข้างตัวเองไปหน่อยเลย ไม่ว่าใครได้รับบาดเจ็บ ฉันก็เป็นห่วงทั้งนั้นแหละ คุณก็เหมือนกัน!” มั่วซิงอิงรู้สึกว่าการหัวใจของตัวเองกำลังจะแตกสลายลงอีกครั้ง เริ่มเจ็บปวดจนแทบหายใจไม่ออก เธอไม่อยากรู้สึกแบบนี้อีกแล้ว! เธออยากกลับไปเป็นเธอคนเดิม

“มั่วซิงอิง...” ฉีอวีเห็นเธอเอื้อมมือไปจับหน้าอกเลยรีบก้าวเข้าไปประคองเธอ “คุณเป็นอะไรไป”

“อย่ามาแต่ต้องตัวฉัน! คุณกลับไปได้แล้ว!” มั่วซิงอิงไม่มีแรงแม้แต่จะเปิดประตู เธอเลยเอื้อมมือไปกดกริ่ง ไม่นานนัก ป้าหลันคนรับใช้ก็เดินออกมา “คุณหนูสาม!”

ฉีอวีมองไปหน้าที่ซีตเผือดของเธอ แต่เธอกลับใช้แรงทั้งหมดที่มีผลักเขาออก ไม่มีมัวชิงอิงคนที่ชอบไปรุ่มวายและเกาะเกาะอยู่ข้างๆ เขาอีกแล้ว

เธอเดินเข้าไปในบ้านได้เพียงไม่กี่ก้าว ร่างของเธอก็หมดแรงอ่อนปวกเปียก ก่อนจะล้มลงบนพื้น “คุณหนูสาม!”

“เปิดประตู!” ฉีอวีทุบประตูใหญ่ของคฤหาสน์ ป่าหลันเลยรีบวิ่งไปเปิดประตูให้ ฉีอวีก้าวมาข้างหน้าก่อนจะอุ้มเธอขึ้นมา “มัวชิงอิง!”

ตอนที่มัวชิงอิงเดินออกมาจากห้องรับแขก ก็เห็นฉีอวีอุ้มลูกสาวของตัวเองเดินเข้ามาก่อนจะเดินขึ้นไปบนชั้นสอง เมื่อมาถึงห้องฉีอวีก็วางเธอลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา

“อวีเออร์ เกิดอะไรขึ้น ทำไมออิงเออร์ถึงได้เป็นลมไปแบบนี้” มัวชิงอิงมองลูกสาวด้วยสีหน้าทุกข์ใจ

“ขอโทษนะครับลุงมัว ทั้งหมดเป็นความผิดของผมเอง” ฉีอวีพูดเบาๆ จนกระทั่งแพทย์ประจำตระกูลยืนยันว่าเธอไม่เป็นไร เพียงแค่พักผ่อนน้อยไปหน่อย ฉีอวีเลยถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ลุงมั่วครับ ผมขออยู่กับเธอสักพักได้ไหมครับ” จี๋อู๋
มองมั่วซึ่งอิงที่นอนหมดสติอยู่บนเตียง

“ได้สิ” มั่วชินหลงไม่ปฏิเสธ เขาแค่เพียงหันหลังและ
เดินออกไปจากห้องของลูกสาว

ดิวอียาบ

บทที่ 562 คิดถึงเธอมาก

ฉิวหิ้งลงข้างเตียง ทำไมเขาถึงรู้สึกเจ็บแปลบเมื่อเห็นม้วนชิง-
อิงเป็นแบบนี้

เขาเอื้อมมือไปลูบใบหน้าของเธอ ภาพเหตุการณ์ต่างๆ
ปรากฏขึ้นตรงหน้า ในตอนที่เจอกันครั้งแรก รอยยิ้มที่มีเสน่ห์
ของเธอเคยทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงบ้างไหม

ที่เขาไม่สนใจเธอก็เพราะความรู้สึกของตัวเองที่มี
ต่อเจียงร่วซี เขาเลยจัดให้เธอเข้าไปอยู่ในกลุ่มลูกคุณหนู
ตระกูลร่ำรวยที่ดื้อรั้นและเอาแต่ใจ

แต่จริงๆ แล้วเธอก็ไม่ใช่คนดื้อรั้นอะไร และที่เธอ
เอาแต่ใจก็เป็นเพราะความรู้สึกที่เธอมีให้เขา ตอนนั้นเธอบอกว่า
เขาคือรักแรกพบ เธอชอบเขาและอยากแต่งงานกับเขา
แต่วันเวลาที่ผ่านไปก็บั่นทอนความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขา
ฝ่ายเดียว ในขณะเดียวกันก็กัดกร่อนความรู้สึกของเขา
ไปเรื่อยๆ เขารู้ว่าตัวเองควรจะเดินออกมาจากความรู้สึกของ

เจียงร่วชี่ตั้งนานแล้ว ทันทีที่เจียงร่วชี่กลับไปอยู่ในอ้อมกอดของเหลิ่งเยียน เขาก็ควรที่จะปล่อยวางจากเธอได้แล้ว แต่กลับผัดวันประกันพรุ่งมาเรื่อย จนเวลาผ่านไปเนิ่นนาน

เขาทำร้ายจิตใจของผู้หญิงคนนี่มานานมาก แล้วตอนนี้เขาอยากจะจบหรืออยากจะเริ่มต้นกับเธอกันแน่

จนตีห้า ฉิววี่ถึงได้ขอตัวกลับไป เพราะลูกสาว มั่วชินหงเองก็เลยไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ตอนที่เขาเห็นฉิววี่กลับไปก็ได้แต่สงสัยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับทั้งสองคนกันแน่

มั่วชิงอิงเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้งมองมั่วชินหงที่นั่งอยู่ข้างเตียง “พ่อ”

“ตื่นแล้วเหรอ เป็นไงบ้าง รู้สึกดีขึ้นไหม” มั่วชินหงโถมตัวเข้าไปใกล้ๆ ใบหน้าของลูกสาว

“หนูไม่เป็นอะไรค่ะ นี่พ่อยู่กับหนูทั้งคืนเลยเหรอ” มั่วชิงอิงลุกขึ้นนั่ง เมื่อคืนเธอรู้สึกหมดแรง จากนั้นก็หมดสติไป

บ้าหลั่นยกโจ๊กร้อนๆ เข้ามาในห้อง “คุณหนูสามตื่นแล้ว เมื่อคืนปวดใจมาก ๆ เลย”

“หนูไม่ได้เป็นอะไรมากหรอกค่ะ ดุสิตอนี้หนูก็แข็งแรงดี จะตาย พ่อเองก็กลับห้องไปพักผ่อนเถอะค่ะ หนูผิดเองที่ทำให้พ่อเป็นห่วง” มัวซิงอิงกอดมัวซินหง

“ลูกทำให้พ่อเป็นห่วงแทบตาย วันนี้เชื่อฟังพ่อ พักผ่อนอยู่บ้านซะนะ”

“แต่ว่าบริษัท...” มัวซิงอิงเห็นสีหน้าไม่พอใจของมัวซินหง “โอเคค่ะ วันนี้หนูจะอยู่บ้านกับพ่อ ดีไหมคะ” เพราะต้องไปทำงานที่บริษัท เธอเลยไม่ได้อยู่บ้านสบายๆ กับมัวซินหงมานานแล้ว

ฉือวี่นั่งอยู่ในห้องประชุม แต่ไม่รู้ว่าจะไปไหน “ผู้จัดการฉี”

เลขานั่งอยู่ข้างๆ เรียกเขาเบาๆ เพื่อตีสติของเขาให้กลับมา “ผู้จัดการฉี รายงานการประชุมในวันนี้จบแล้วค่ะ”

“โอเค เลิกประชุมได้!” ฉือวี่ลุกขึ้น ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องทำงาน พลองพูดกับเลขาที่เดินตามมา “คุณช่วยส่งขงหมที่เป็นซิกเนเจอร์ของโรงแรมไฮแอท แล้วส่งไปให้ผู้จัดการมัวของมัวกรุ๊ปหน่อย”

เลขาชะงัก ผู้จัดการจีเริ่มสนใจผู้จัดการมั่วของมั่วกรุ๊ป ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ แต่ก็เอาเถอะ เธอแค่จัดการเรื่องที่ได้รับ มอบหมายจากเขาให้ดีกว่าพอ

มั่วชิงอิงสวมชุดเดรสสีฟองสีเขียวน้ำทะเล ปลดปล่อยผมสีดำกลับให้ยาวสยาย เธอกับมั่วชินหงหนึ่งเล่นอยู่ในสวนด้วยกัน “พ่อคะ ชาร่อยไหม”

“อรรอยสิ ชาที่ลูกสาวชงให้ต้องอรรอยที่สุดอยู่แล้ว” มั่วชินหงไม่มีงานอดิเรกอื่น งานอดิเรกสองอย่างของเขาก็คือเล่นหมากรุกกับดื่มชา

“จริงหรอคะ ถ้าอย่างนั้นหนูชงให้พ่อทุกวันเลยดีไหม” มั่วชิงอิงถึงขนาดไปเรียนวิธีชงชามาจากปรมาจารย์ด้านการชงชาโดยเฉพาะ เพราะรู้ว่าพ่อของเธอชอบดื่มชามาก

มั่วชิงอิงจับมือลูกสาว “ลูกสาวสุดที่รักของพ่อลำบากจะตาย ไหนจะต้องทำงาน แล้วยังต้องทำให้พ่อมีความสุขอีก พ่อจะปล่อยให้ลูกมาชงชาให้พ่อดื่มทุกวันได้ยังไง”

ฉือวี้ขับรถมาจอดอยู่แถวๆ คฤหาสน์ตระกูลมั่ว เมื่อตอนเที่ยงเขาให้เลขาเอาขนมจากโรงแรมไฮแอทไปส่ง

แต่คนที่นี่บอกว่าวันนี้เธอไม่ได้มาทำงาน ร่างกายของเธอ
ยังไม่ได้ขึ้นอีกเธอ

เขาขับรถมาที่คฤหาสน์ตระกูลมัวโดยไม่รู้ตัว แต่กลับไม่รู้
ว่าควรที่จะเข้าไปไหม เมื่อคืนเธอเป็นลมเพราะเขา หรือว่าเขา
ไม่ควรจะมาที่นี่

แต่ทำไมในหัวใจลึกๆ เขาก็อยากเจอเธอ

เขาลงจากรถ ก่อนจะเดินไปที่คฤหาสน์ตระกูลมัว
เมื่อเดินไปใกล้ก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากด้านในคฤหาสน์
เป็นเสียงหัวเราะที่สดใสของเธอ พอได้ยินแบบนั้นเขาก็รู้สึกโล่ง
ใจ เลยเดินกลับเข้าไปนั่งในรถ แต่ผ่านไปเนิ่นนานก็ไม่ยอม
ขับออกไปเสียที

จนกระทั่งพลบค่ำ แสงของอาทิตย์อัสดงส่องผ่านกระจก
รถสะท้อนลงมาบนใบหน้าของเขา เขาถึงได้สตาร์ทรถและกำลัง
จะขับออกไป ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาอยู่ที่นี่ เพราะทั้งหมด
เป็นสิ่งที่เขาไม่ต้องการ

ในตอนนั้นเพราะน้ำเสียงของเธอทั้งอ่อนโยนและไพเราะ ทำให้เขาคิดว่าเธอคือเจียงร่วชี พุดตามตรงว่าสิ่งที่เธอพูดนั้น ไม่ผิด มีบางครั้งที่เขามองว่าเธอเป็นเงาของเจียงร่วชีจริงๆ

ตอนนั้นเองก็มีรถสีดำคันหนึ่งจอดลงที่หน้าประตู คฤหาสน์ตระกูลมั่ว ฉิววีเห็นอีฉีเฝ้าลงจากรถ พร้อมกับกุหลาบ สีแดงช่อใหญ่ในมือ

ความรู้สึกอยากที่จะจากไปของเขาถูกปิดกั้นลงในทันที เขามองประตูใหญ่ของคฤหาสน์ที่ค่อยๆ เปิดออก ก่อนจะเห็น มั่วชิงอิงเดินออกมาด้วยรอยยิ้ม “ฉีเอ๋่า คุณมาได้ยังไง”

“ได้ยืนยันว่าวันนี้คุณป่วย ไม่ได้ไปทำงาน ผมก็เลยอยาก จะมาเยี่ยม” อีฉีเฝ้าลုပ်ใบหน้าเนียนใสของเธอเบาๆ “ได้เห็นว่า คุณไม่เป็นอะไร ผมเองก็สบายใจ”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอก แค่อยากอู่งานเฉยๆ ” มั่วชิงอิง ยิ้มออกมาอย่างสดใส

อีฉีเฝ้ายื่นดอกไม้ให้เธอ “ผมให้”

“ขอบคุณค่ะ เข้าไปข้างในกันเถอะ!” มัวซิงอิงตั้งอีฉีเฮ่า
เข้าไปในคฤหาสน์ด้วยท่าทางสนิทสนม

ฉือวีมองพวกเขาเดินเข้าไปในคฤหาสน์พร้อมกัน
ทันใดนั้นหัวใจของเขาก็รู้สึกเจ็บปวดเมื่อเห็นรอยยิ้มที่สดใส
บนใบหน้าของมัวซิงอิง

รอยยิ้มที่เธอเคยยิ้มให้เขา ตอนนี้นั้นกลับกลายเป็น
รอยยิ้มที่มีให้กับผู้ชายคนอื่นไปแล้ว

วินาทีต่อมา เขาก็สตาร์ทรถเหยียบคันเร่งแล้วขับออกไป

มัวซิงหงแปลกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นผู้ชายที่เดินเข้ามา
พร้อมกับลูกสาว “พ่อคะ หนูขอแนะนำนะคะ นี่อีฉีเฮ่าเป็นเพื่อน
ของหนูค่ะ”

“สวัสดีครับคุณลุง” อีฉีเฮ่าทักทายอย่างมีมารยาท

“นั่งก่อนสิ” มัวซิงหงมองอีฉีเฮ่า ดูเขาทั้งสภาพทั้ง
มีมารยาท แถมยังหน้าตาหล่อเหลา ถ้าลูกสาวได้อยู่กับเขา
ก็นับว่าไม่เลว!

“ขอบคุณครับคุณลุง ผมได้ยืนยันว่าวันนี้ซึ่งอึ้งไม่ได้ไปที่บริษัท ก็เลยแวะมาดู คงจะไม่ได้มารบกวนคุณลุงหรอกใช่ไหมครับ” อี้ฉีเฮ่ายังมีของฝากเตรียมมาด้วย

“ไม่รบกวนหรอก ไม่รบกวน บ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ ลุงอยู่กับอึ้งเอี๊ยะกันแค่สองคนเหงาจะตาย ถ้าเธอมีเวลาก็แวะมาบ่อยๆ หน่อยสิ คนแก่ออย่างลุงจะได้มีความสุข!” มั่วชินหงมองลูกสาว “ใช่ไหมลูกรัก”

“ใช่ค่ะ” มั่วชิงอึ้งกอดแขนมั่วชินหงแน่น

“ถ้าอย่างนั้นเย็นนี้ก็อยู่ทานข้าวด้วยกันก่อน ลุงจะให้ป้าหลันทำอาหารจานเด็ดให้ลองชิม” แค่มั่วชินหงเห็นลูกสาวมีความสุข เขาก็พอใจแล้ว

เพราะอี้ฉีเฮ่า ตระกูลมั่วจึงดูคึกคักมากกว่าปกติ

เมื่อวีซ่ารออนรอบเมืองสองสามรอบ ถึงค่อยขับกลับบ้าน “คุณผู้ชาย คุณผู้หญิง คุณชายสามกลับมาแล้วค่ะ”

“วันนี้ลูกกลับเร็วจัง ดีเลยจะได้กินข้าวด้วยกันสักที ไม่ได้กินข้าวด้วยกันแบบนี้มานานแล้ว วันๆ เอาแต่ทำงานๆ

จะทำอะไรก็ต้องมีขอบเขตบ้างนะรู้ไหม” เป็นเรื่องยากเหลือเกินกว่าหลินซู่วี่จะได้เจอหน้าลูกชายสักที

“ผมไม่กิน! พ่อกับแม่กินกันเถอะครับ!” ฉิววี่หันหลังเดินขึ้นไปชั้นบน

“เด็กคนนี่ี่ ฉันขอขึ้นไปดูแกหน่อยนะคะ” หลินซู่วี่เดินตามขึ้นไป ทันทีที่เข้าไปในห้องก็เห็นฉิววี่หุบเกล้าหนึ่งขวดออกมาจากตู้เก็บเกล้า

หลินซู่วี่เดินเข้าไปหุบเกล้าออกจากมือของเขา “ลูกแม่ บอกแม่มาสิ ว่าเกิดอะไรขึ้น”

บทที่ 563 ที่แท้ไม่ใช่ภาพลวงตา

นี่วีหีบขวดเหล้ากลับมาแล้วเทใส่แก้ว “แม่ครับ ผมมีเรื่องอะไร แม่ก็ไม่ต้องมาสนใจหรอก แค่ให้ผมอยู่เงียบๆ คนเดียวสักพักก็พอ”

“นี่คือลูกอยากอยู่เงียบๆ เหรอ ลูกอยากดื่มเหล้ามากกว่าเหล้ามันไม่ดีต่อสุขภาพนะ บอกแม่มา ลูกกำลังกลุ้มเพราะเรื่องผู้หญิงใช่ไหม” หลินซู่วีใช้คำว่าผู้หญิงแทนคำว่าเจียงร่วซี เธอจะถามออกไปตรงๆ ได้ยังไง

ตอนนั้นถ้าเธอยอมให้ลูกชายไปอยู่กับเจียงร่วซี บางทีพวกเขาสองคนอาจจะลงเอยกันด้วยดีไปแล้วก็ได้ แต่ตอนนี้ไม่ว่าจะพูดอะไร มันก็สายเกินไปแล้ว

ตอนแรกลูกชายก็เที่ยวไปเที่ยวมาที่หัวไห่บ่อยๆ เพราะเจียงร่วซี จนในที่สุดเขาก็ยอมกลับมารับช่วงต่องานที่ลอนดอน แต่วันทั้งวันก็ยุ่งจนแทบไม่ได้ออกไปเจอใคร

แถมช่วงนี้ยังต็มหนักอีก ต็มจนเมาหัวราน้ำกลับมา
แทบทุกวัน

“แม่เลิกถามผมสักทีจะได้ไหม ออกไปได้แล้ว!” ฉิววี
ลุกขึ้นผลักหลินชวี่ออกจากห้อง ก่อนจะปิดประตูเสียงดัง

หลินชวี่ยืนอยู่หน้าประตู พร้อมทั้งถอนหายใจออกมา
แรงๆ ชายชราฉีเองก็เดินขึ้นมาข้างบนเหมือนกัน “คุณคะ
ดูลูกชายเราสิ เฮ้อ...”

“ตั้งแต่พຽ່ງนี้ฉันเริ่มนัดบอดให้เขาเอง!” ชายชราฉีตั้งใจ
พูดเสียงดัง เพราะอยากให้ฉิววีที่อยู่ในห้องได้ยิน

“เขาจะยอมหรือคะ” หลินชวี่รู้จักนิสัยของลูกชายดี
พอเอาเข้าจริงก็บังคับเขาไม่ได้อยู่ดี

ชายชราฉีไม่สนใจ “ครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะมีสิทธิ์
ตัดสินใจ!”

แน่นอนว่าฉิววีที่อยู่ในห้องได้ยินบทสนทนาของ
ทั้งสองคนอย่างชัดเจน ไม่พลาดแม้แต่คำเดียว

แต่เขากลับยังคงรินเหล้าใส่แก้ว จนภายในแก้ว
ปากกว้างเต็มไปด้วยของเหลวสีอำพัน จากนั้นก็ดื่มเข้าไปรวด
เดียว ความเผ็ดร้อนเสียดแทงต่อมรับรสของเขา เขาอยากเมา
เพราะถ้าเมาก็จะสามารถสลัดเงาที่อยู่ในใจของเขาออกไปได้

ช่วงบ่ายของวันหยุดสุดสัปดาห์ ฉีฉวีนั่งอยู่ริมหน้าต่าง
ภายในร้านกาแฟ เขาดื่มกาแฟดำ และกำลังรอผู้หญิงคนหนึ่งอยู่

เขาถูกชายชราฉีกกับคุณนายฉีบังคับให้มานัดบอด
แต่ข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นหรือแม้แต่ชื่อเขาเองก็ยังไม่รู้
ทั้งๆ ที่คุณนายฉีพร่ำบอกเขามาตลอดทาง แต่เขาก็ไม่ได้ฟังเลย
สักประโยค เพราะเขากำลังคิดเรื่องอื่นอยู่ จริงๆ ถ้าเขาไม่อยาก
มา ก็คงจะบังคับเขามาไม่ได้ แต่เพราะมีบางอย่างที่เขาอยาก
จะพิสูจน์ เขาอยากรู้ว่ามัวซิงอิงจะเหมือนกับผู้หญิงคนอื่นๆ
ที่มานัดบอดกับเขาไหม อยากรู้ว่าเธอแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น
ที่มานัดบอดกับเขาตรงไหน เขาก็เลยยอมมา

สาวสวยคนหนึ่งปรากฏขึ้นในสายตาของเขาเร็วกว่า
เวลานัดสิบนาที “สวัสดีค่ะ คุณฉีฉวีใช่ไหมคะ” เสียงที่นุ่มนวล
ของเธอดังขึ้น เพียงเท่านั้นก็รู้ได้ในทันทีว่าเธอจะต้องเป็น
ลูกสาวของตระกูลที่มีชื่อเสียง

แต่มันก็เป็นเรื่องปกติ ชายชราฉวยอมเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้เขาอยู่แล้ว ในสายตาของชายชราฉีสาวสวยที่มาจากตระกูลดี มีฐานะและมีชื่อเสียงเท่านั้นถึงจะเหมาะสมกับเขา

“ใช้ครับ สวัสดิ์ครับ” เขาไม่ได้เพิกเฉยต่อคำทักทายอย่างสุภาพของผู้หญิงคนนั้น “เชิญนั่งครับ” ทั้งสองคนนั่งลงตรงข้ามกัน ฉีอวีดื่มกาแฟ ส่วนผู้หญิงฝั่งตรงข้ามดื่มน้ำผลไม้ ภายในร้านกาแฟขนาดใหญ่ บรรยากาศระหว่างทั้งสองคนค่อนข้างจะน่าอึดอัด

ตอนนั้นเองประตูร้านกาแฟก็เปิดออก กระดิ่งลมที่แขวนอยู่ตรงประตูส่งเสียงกังวานใส ฉีอวีเงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็น อีฉีเข้ากับมัวซิงอิงที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนานเดินเข้ามา

ใบหน้าหล่อเหลาของฉีอวีแข็งที่ลงในทันที เขามองอีฉีเข้าที่ทำได้เป็นสุภาพบุรุษเลื่อนเก้าอี้ให้มัวซิงอิงนั่ง จากนั้นตัวเองก็เดินไปนั่งลงตรงข้ามกับเธอ เพราะอยู่ค่อนข้างไกล เลยได้ยินไม่ชัดว่าพวกเขา กำลังคุยอะไรกัน บางทีตอนนั้น ในสายตาของพวกเขาอาจจะมองเห็นแค่กันและกัน จนมองไม่เห็นเขาเลยก็ได้

“คุณฉีคะ” เสียงที่นุ่มนวลดังขึ้นดังสติของเขาให้กลับมาอีกครั้ง ฉีอวี๋ยิ้มออกมาแก้เก้อ พลังจิตกาแฟซำๆ

“คุณฉีคะ ฉันขอแนะนำตัวหน่อยนะคะ” เพื่อไม่ให้บรรยากาศระหว่างทั้งสองคนตึงเครียดจนเกินไป เธอจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน “ฉันชื่อโซเฟีย บริษัทรับเหมาก่อสร้างชูกรุปเป็นของคุณพ่อฉันเองค่ะ”

“ที่แท้คุณก็เป็นลูกสาวของชูกรุป” ฉีอวี๋ยิ้มออกมาเบาๆ ในช่วงห้าปีที่ผ่านมาเขาไม่เคยทำธุรกิจกับชูกรุป และในอนาคตก็หวังว่าจะไม่อีกเช่นกัน

ไม่ว่าเขากับโซเฟียผลลัพธ์จะออกมาเป็นยังไง แต่เขาก็ไม่ยากให้การแต่งงานของตัวเองกลายเป็นการแต่งงานเพื่อธุรกิจ

โซเฟียยิ้มออกมาอย่างเขินอาย เธอรู้จักฉีอวี๋มาก่อน เคยมีสาวสวยคนหนึ่งอยู่เคียงข้างเขาและเป็นผู้หญิงที่เขารักมาก

นอกจากนั้นเธอยังเคยได้อ่านบทสัมภาษณ์ของเขา
ในนิตยสารหลายเล่ม พอตอนนี้ได้มานั่งอยู่ด้วยกันสองต่อสอง
ยิ่งทำให้เธอรู้สึกว่ามันเหลือเชื่อมากๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ” ฉิวีพูดเบาๆ ก่อนจะหันกลับไป
มองคนสองคนที่นั่งอยู่อีกด้าน หัวของพวกเขาแทบจะชนกัน
อยู่แล้ว ทั้งสองคนกำลังอ่านนิตยสารเล่มเดียวกัน อ่านไปพลาง
พูดคุยกันไปพลางอย่างสนุกสนานและดูมีความสุข

รอยยิ้มบนใบหน้าของมัวซิงอิงเหมือนกับตอนแรกๆ
ที่เธอได้เจอกับเขา ไม่มีความโศกเศร้าใดๆ ปนอยู่ เขารู้สึก
ได้เลยว่ารอยยิ้มแบบนี้มันออกมาจากส่วนลึกของจิตใจเธอจริงๆ

ดูเหมือนว่าเธอจะปล่อยวางจากเขาได้แล้ว ในสายตา
ของเธอคงมองเห็นแค่ฉิวีเข้า ไม่ใช่เขาฉิวีอีกต่อไป

เมื่อหันกลับมามองผู้หญิงที่อายุที่อยู่ตรงหน้า มัวซิงอิง
ในตอนนั้น ดูมีชีวิตชีวาและน่ารักกว่ามาก โดยเฉพาะหยันตา
สีดำคู่ นั้น เขาชอบเห็นเธอกระต๊อบเท้าเวลาโกรธ เขาชอบ
เห็นเธอยิ้มหวานอย่างไม่เสแสร้ง เขาชอบ...

ปัง เขากำหมัดแน่น ก่อนจะทุบโตะแรงๆ จนเกิดเสียงดัง
ที่เขาบ้าไปแล้วหรือ ตอนนี้กำลังนัดบอดกับผู้หญิงคนอื่น
แต่ทำไมในสมองถึงเฝ้าแต่คิดเรื่องของมัวซิงอิงอยู่ได้!

ตั้งแต่ที่มัวซิงอิงเข้ามาในร้าน ก็รู้สึกได้ว่ามีสายตา
ที่คุ้นเคยคู่หนึ่งจ้องมองเธออยู่ตลอด แต่เธอไม่กล้าเงยหน้าขึ้น
ไปมอง ในใจลึกๆ เธอพยายามบอกกับตัวเองว่ามันเป็นแค่
ภาพลวงตา

แต่พอเกิดเสียงดังขึ้น เธอเลยอดไม่ได้ที่จะหันไปมอง
ก่อนจะเจอเข้ากับสายตาโกรธเคืองของฉือวี่

เขา! เป็นเขาจริงๆ ด้วย! ที่แท้เธอก็ไม่ได้ตาฟาด

โซเฟียมองฉือวี่ด้วยความประหลาดใจ “คุณนี่”

“พวกเราเปลี่ยนที่กันเถอะครับ” พอฉือวี่พูดจบก็ดึงมือ
โซเฟียออกไปจากร้านกาแฟ

มัวซิงอิงรู้สึกเจ็บที่หน้าอกเล็กน้อยเมื่อเห็นเขาจับมือ
กับผู้หญิงคนอื่น

“ชิงอิง คุณโอเคไหม” อีฉีเข้ามามองเธอ พลังงานออกมา
เบาๆ

“ฉันไม่เป็นอะไร!” ทำไมไม่ว่าจะไปที่ไหนก็เจอเขา
อยู่ตลอด โลกใบนี้มันเล็กจริงๆ ไม่สิ ต้องบอกว่าลอนดอน
มันเล็กจริงๆ เงยหน้าไม่เจอ ก้มหน้ากลับเจอ¹ เสียได้

ฉิววีตึงโซเฟียไปที่รถ “พวกเราจะไปที่ไหนกันคะ”
โซเฟียถูข้อมือที่จับ ก่อนจะหันไปมองฉิววี สีหน้าของเขาดู
อึดอัดเล็กน้อย เขากำลังโกรธอยู่นั่นแหละ

นั่นสิ เขาจะไปไหน แต่แค่ไม่ต้องเห็นมั่วชิงอิง จะเป็น
ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น เขาสตาร์ทรถก่อนจะขับออกไป

สุดท้ายเขาก็ไปส่งโซเฟียกลับบ้าน เพราะไม่รู้จริงๆ ว่า
จะไปไหน ที่ออกมาก็แค่เพราะรู้สึกอึดอัดภายในใจ

เขาขับรถไปหยุดอยู่ด้านล่างของคอนโดที่เจียงรัวซีเคย
อยู่ นั่งอยู่ในรถพลังงานมองคอนโดเล็กๆ ตรงหน้า เขาไม่สามารถ

¹ หมายถึง เจอกันบ่อยๆ

เหยียบเข้าไปได้อีกแล้ว เพราะคอนโดแห่งนี้ถูกเพลิงเยือน
ซื้อไปแล้ว เขารู้ว่าเพลิงเยือนรักและหวงแหนเจียงร่วซีมาก
เพราะฉะนั้นเขากับเจียงร่วซีไม่มีทางหวนกลับสู่อดีตได้อีกแล้ว
ห้าปีนั้นกลายเป็นเสมือนฝันที่ฝังอยู่ในใจของเขา

เมื่อเขาตื่น ทุกอย่างก็หายวับไปราวกับฟองสบู่ที่
ล่องลอยไปตามสายลม ก่อนจะแตกสลาย และไม่ทิ้งร่องรอย
อะไรไว้เลยแม้แต่เสี้ยวเดียว

บทที่ 564 ครั้งนี้ยอมแพ้อย่างสมบูรณ์!

ตอนที่มัวซิงอิงกลับมาถึงบ้าน ก็เห็นพ่อของตัวเองกำลังนั่งดื่มชาอยู่ “พ่อคะ หนูกลับมาแล้วค่ะ!” เธอโยนกระเป๋าลงบนโซฟา จากนั้นก็เดินไปกอดมัวซินหง

“ลูกสาวสุดที่รักของพ่อกลับมาแล้ว วันนี้ไปเที่ยวมีความสุขไหม” มัวซินหงเห็นลูกสาวกลับมายิ้มได้เหมือนเดิม เขาก็รู้สึกสบายใจ

มัวซิงอิงกอดแขนมัวซินหง พลังซบไปที่ไหล่ของเขา “พ่อคะ มีพ่ออยู่ด้วย หนูต้องมีความสุขอยู่แล้ว!”

“แต่พ่อว่าไม่ใช่ เมื่อเช้าพ่อเห็นนะ ว่าฉีเฮ่ามารับลูกออกไปข้างนอก” เมื่อก่อนมัวซินหงกังวลว่าลูกสาวจะเอาแต่ขลุกอยู่ที่ทำงาน จนในวันหยุดสุดสัปดาห์เธอก็ยังทำงาน เพื่อไม่ให้ตัวเองคิดเรื่องฟุ้งซ่าน แต่ตอนนี้เขาคงจะไม่ต้องเป็นห่วงเธอแล้วใช่ไหม

“พ่ออะ!” มัวซิงอิงทำหน้ามูย “พ่อเข้าใจผิดแล้ว หนูกับ
จี้เข้าเป็นแค่เพื่อนกันจริงๆ”

ถึงแม้เธอจะรู้ว่าจี้เข้าคิดยังไงกับเธอ แต่ตอนนี้เธอ
เห็นเขาเป็นแค่เพื่อน แค่เพื่อนที่ดี

“โอเค เพื่อนก็เพื่อน ถึงยังไงเพื่อนก็พัฒนามาเป็นคนรัก
ได้ จริงไหม” มัวซิงหงพุดด้วยรอยยิ้ม

“หนูรู้อยู่แล้วว่าพ่อจะต้องคิดแบบนี้ แต่พ่อคิดไกลเกินไป
ตอนนี้ลูกสาวของพ่อยังไม่อยากแต่งงานหรอกนะ หนูยังอยาก
อยู่กับพ่อให้มากๆ อยู่เลย” มัวซิงอิงลุกขึ้นยืน “หนูขึ้นไปอาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ เย็นนี้หนูจะเข้าครัวทำอาหารให้พ่อเอง
ดีไหม”

มัวซิงอิงยืนอยู่ริมหน้าต่างในห้อง ภาพของจี้วี้กับ
ผู้หญิงคนอื่นปรากฏขึ้นมาในความทรงจำของเธออยู่บ่อยๆ
ทำไมกันนะ เธอยอมแพ้แล้วไม่ใช่เหรอ

และครั้งนี้เธอคงต้องยอมแพ้อย่างสมบูรณ์!

ถึงไม่มีเจียงร่วซี แต่เขาก็ไม่ต้องการมั่วชิงอิงอยู่ดี
เขาอยู่กับผู้หญิงคนอื่นได้ แต่อยู่กับมั่วชิงอิงไม่ได้

ความหวังของเธอที่เคยหลงเหลืออยู่ในส่วนลึกของหัวใจ
ตอนนี้มันไม่เหลืออยู่อีกแล้ว

มั่วชิงอิงเปลี่ยนเป็นชุดอยู่บ้านสีขาว ผมยาวของเธอ
ถูกรวบขึ้นไปง่ายๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในครัว

มั่วชิงอิงมองลูกสาวที่กำลังยุ่งอยู่ในครัวด้วยหัวใจ
ที่เจ็บปวด เขาเฝ้าประคองประห่มลูกสาวสุดที่รักคนนี้มาตั้งแต่
เด็ก ๆ แต่สุดท้ายเธอกลับถูกความรักทำร้ายให้เจ็บปวด

ถ้าฉิวอี้ไม่ใช่คู่ชีวิตของเธอ แล้วฉิวอี้จะสามารถทำให้
ลูกสาวของเขามีความสุขได้ เขาก็จะไม่คัดค้าน

เขาเพียงแค่ต้องการให้ลูกสาวมีความสุข

ตอนที่ฉิวอี้กลับถึงบ้านก็เกือบจะเที่ยงคืนแล้ว วันนี้
หลินชู่อวี้ตัดสินใจนั่งรอลูกชายอยู่ในห้องรับแขก

“แม่ ดึกขนาดนี้แล้วทำไมยังไม่ขึ้นไปนอนอีก” มีบางเรื่องที่เขาคงจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาจงใจกลับบ้านดึกๆ ก็เพราะไม่อยากเจอหน้าพ่อกับแม่แน่แหละ

“ลูกก็รู้ว่ามันดึก แล้วทำไมถึงเพิ่งกลับ ไปเจอโซเฟียมาเป็นยังงี้บ้าง” หลินซู่วีไม่ยอมปล่อยลูกชายไปง่าย ๆ วันนี้เธอตั้งใจไปส่งลูกชายถึงหน้าร้านกาแฟ แต่มกแล้วว่าลูกชายจะกลับค่า เลยรอจนกระทั่งโซเฟียมาถึงได้ยอมกลับบ้าน ในความคิดของเธอโซเฟียเป็นผู้หญิงที่นิสัยดี แต่มกยังสวยซึ่งเหมาะกับลูกชายของเธอมาก

“แม่ แม่คงไม่คิดว่าลูกชายของแม่จะตกหลุมรักคุณโซเฟียตั้งแต่แรกพบหรือไม่ใช่ไหม” จื่อวีถอนหายใจอย่างไม่รู้จะพูดยังงี้ดี

“ทำไมล่ะ หนูโซเฟีย ลูกก็ไม่โอเคเธอ” หลินซู่วีดึงลูกชายให้นั่งลงข้างๆ “ลูกแม่ รู้ซี้ก็จากไปตั้งนานแล้ว แต่มเธอยังแต่งงานใหม่กับเหลียงเยียนแล้วด้วย ลูกคิดถึงเธอไปมันก็ไม่มีประโยชน์หรอก ในเมื่อลูกไม่ชอบอิงเอ๋อร์ แม่ก็จะเอ็นดูอิงเอ๋อร์เหมือนเธอเป็นลูกสาว ส่วนลูกก็ต้องหาภรรยาดี ๆ เพื่อทำให้แม่สบายใจนะ เข้าใจไหม”

ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคุณผู้หญิงตระกูลจี เป็นภรรยาที่
ชายชราจีรักมากที่สุด แต่เธอมีลูกชายเพียงคนเดียว ความหวัง
ทั้งหมดเลยต้องฝากไว้กับลูกชายคนนี้

“แม่ใจร้อนเกินไปหรือเปล่า ภรรยาฉันหาได้ง่ายๆ
ซะที่ไหน ลูกชายคนหนึ่งของแม่จะหาลูกสะใภ้ให้แม่แน่นอน
แต่ตอนนี้ผมเหนื่อยมาก แม่ให้ผมไปพักก่อนเถอะนะ” จีอวี
ประคองแม่ตัวเองให้ลุกขึ้น “ไปเถอะ เดี่ยวผมไปส่งแม่กลับห้อง
เอง”

ร่างผอมสูงยืนสูบบุหรี่อยู่ริมหน้าต่าง ภายในห้องไม่ได้
เปิดไฟ ทำให้ตอนนี้มีเพียงแสงวูบวาบจากปลายบุหรี่เท่านั้น
ที่แวบผ่านไปมา เขาสูบบุหรี่มวนแล้วมวนเล่า

จนกระทั่งฟ้าสว่าง ถึงได้ผล็อยหลับไปบนโซฟา

เมื่อมัวซิงอิงเข้ามาในห้องทำงาน ก็เห็นกุหลาบช่อใหญ่
วางอยู่บนโต๊ะ เพราะกุหลาบกำลังบานสะพรั่ง เลยทำให้
ทั่วทั้งห้องดลอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ “ลินดา”

“ผู้จัดการมัว มีอะไรให้รับใช้หรือคะ” ใบหน้าของลินดา
กรั้มกริมเป็นพิเศษ

“ดอกไม้นี้...” มัวซิงอิงหันไปมองลินดา สีหน้าแบบนั้นของเธอหมายความว่ายังงัย ยัยเพื่อนคนนี่กำลังคิดอะไรอยู่ กำลังคิดว่าได้เรื่องซุบซิบนินทาเพิ่มขึ้นอีกแล้วใช่ไหม

“ผู้จัดการมัวคะ นี่คือดอกไม้ที่คุณเอามาให้เมื่อเช้า เขาคือผู้จัดการอีฉีเฮ่าที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่งสด ๆ ร้อน ๆ ที่อีกรูปสาขาอังกฤษ แล้วก็เป็นผู้ชายคนเดียวกันกับสุดหล่อคนนั้นที่ฉันเจอข้างล่าง ใช่ไหมคะผู้จัดการมัว” ลินดาก็คือลินดาจริง ๆ แค่ว่าผู้จัดการอีโผล่มาให้เห็น เธอก็คงจะตรวจสอบทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว นี่มันใช้ประโยชน์จากหน้าที่การงานเพื่อหาเรื่องมาซุบซิบนินทาชัด ๆ

“เธอไม่จำเป็นจะต้องตรวจสอบอย่างละเอียดขนาดนั้นก็ได้อะ” มัวซิงอิงเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงาน พลังเงยหน้ามองลินดาอย่างสนใจ

“จำเป็นสิ ฉันคิดว่ามันจำเป็นมาก ไม่ว่าจะเป็นงานราชการงานหลวง ในฐานะที่ฉันเป็นถึงเลขาส่วนตัวและเพื่อนที่แสนดีของเธอ เรื่องแบบนี้มันจำเป็นมาก” ลินดามักจะมีเหตุผลไร้สาระมากมายมาหักล้างเธอเสมอ

ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถในการทำงานของลินดา
ดีเยี่ยม เธอก็อดคิดไม่ได้ว่าการเอาเพื่อนที่ชอบซุบซิบนินทา
มาไว้ข้างตัว ไม่น่าจะใช้เรื่องที่ดีนัก

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นในเวลาที่เหมาะสมพอดี
ลินดาอม้มัวซิงอิงด้วยสายตากຼ่มกรั่มอีกครั้ง “ถ้าอย่างนั้น
ฉันไม่รบกวนแล้ว ผู้จัดการมัว ออย่ามัวแต่คุยเรื่องส่วนตัวจนลืม
เรื่องงานนะคะ! อีกครึ่งชั่วโมงมีประชุมคะ”

“เข้าใจแล้วยะ” มัวซิงอิงกรอกตามองบนจนแทบ
จะเหลือแต่ตาขาว เธอเป็นคนแบบนั้นซะที่ไหน อะไรคือสนใจ
เรื่องส่วนตัวจนลืมเรื่องงาน ไม่มีทาง!

มัวซิงอิงรับโทรศัพท์ “อีนีเฮ้า”

“ผมส่งดอกไม้ไปให้ คุณชอบไหม” อีนีเฮ้านั่งอยู่ในห้อง
ทำงาน และเมื่อได้ยินเสียงของเธอ รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลา
ของเขาก็ดูอบอุ่นมากยิ่งขึ้น

ลีนากาแฟเข้ามาให้ เมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูด เธอก็แอบ
รู้สึกอิจฉาอยู่ในใจ ผู้หญิงที่ทั้งสวยและมีความสามารถอย่างเธอ
ไม่เข้าตาอีนีเฮ้า แต่เขากลับไปคบกับผู้จัดการมัวแห่งมัวกรุ๊ป

“ชอบค่ะ ชอบคุณมากนะคะ” มัวซิงอิงดมกลิ่นหอมของดอกไม้ มีผู้หญิงคนไหนไม่ชอบดอกไม้บ้าง อันที่จริงเธอเองก็เคยเรียนจัดดอกไม้มาก่อน

ตอนนั้นเธอเป็นคุณหนูสามตระกูลมัวที่ไร้ซึ่งความกังวลใดๆ เวลาที่ไม่มีอะไรทำหรือไม่มีเรียน เธอก็จะไปเรียนทุกอย่างที่อยากเรียนเพิ่ม แต่หลังจากมัวซิงหงโรคหัวใจกำเริบในครั้งนั้น หมอก็บอกว่าเขาไม่ควรที่จะทำงานหนักจนเกินไป เธอเลยทิ้งทุกอย่างและไปเรียนรู้เพื่อที่จะช่วยงานเขา หลังจากนั้นเธอก็ใช้เวลาในวันหยุดหรือช่วงปิดเทอมฤดูร้อนกับฤดูหนาวทำงานอยู่ในบริษัทมาตลอด

“ชอบก็ดีแล้วครับ โอเค ถ้าอย่างนั้นผมไม่รบกวนเวลาของคุณแล้ว” อี้ฉีเข้าเหลือบมองลีน่าที่ยืนรออยู่ จากนั้นก็พูดอีกสองสามประโยคก่อนจะวางสาย

“ยังมีธุระอะไรอีกหรือเปล่า” น้ำเสียงของเขาไม่ค่อยดีนัก ไม่อ่อนโยนเหมือนตอนที่พูดกับมัวซิงอิงเมื่อสักครู่

“ผู้จัดการอีคะ ฉันจำได้ว่าบริษัทของเราไม่ได้ร่วมธุรกิจอะไรกับมัวกรุ๊ป ไม่รู้ว่าผู้จัดการอีทราบหรือเปล่า” ลีน่าถือว่า

ตัวเองเป็นพนักงานเก่าแก่ของที่นี้ และยังเป็นลูกสาวของ
หนึ่งในผู้ถือหุ้น เธอจึงรู้เรื่องของบริษัทเป็นอย่างดี แต่บางครั้ง
ความอิจฉาก็ทำให้เธอสูญเสียความพอดีไปบ้างเหมือนกัน

ตัวอย่าง

บทที่ 565 โผกอดเขา

อีฉีเข้าปิดแฟ้มเอกสาร “ลีน่าคุณอย่าลืมนะว่าคุณเป็นแค่เลขาของผม คุณทำหน้าที่ของคุณให้ดีที่สุดพอแล้ว เรื่องส่วนตัวของผมคุณไม่จำเป็นต้องมายุ่ง”

ลีน่าตัวแข็งทื่อ นี่เป็นครั้งแรกที่ทำให้เธอรู้สึกว่าคุณชายตรงหน้าไม่ได้สุภาพและสง่างามเหมือนที่แสดงให้เห็นภายนอก แต่เขาเย็นชาและหยิ่งยโส

“ออกไป!” อีฉีเข้าไล่เธอ

ลีน่ายังอยากจะพูดอะไรบางอย่าง “ผมบอกให้คุณออกไป!” ครั้งนี้อีฉีเข้าไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น เพียงแค่ก้มอ่านเอกสารแล้วพูดซ้ำอีกครั้ง

ลีน่าเดินออกจากห้องทำงาน ก่อนจะโยนแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะอย่างแรง “ก็แค่มัวซิงอิ่ง ผู้หญิงคนนั้นมีดีตรงไหนกัน!”

“ลีน่า ใครทำให้เธอโกรธเธอ คงไม่ใช่ผู้จัดการอี
ที่มาใหม่หรือไม่ใช่” เลขาฝ่ายบริหารอีกคนเดินเข้ามาถาม

“อย่ามาปากมาก!” ลีน่าผลักเธออย่างแรงด้วยความ
ไม่พอใจ

“ลีน่า พวกเราก็ออยู่ฝ่ายเลขาด้วยกันทั้งนั้น เธอโกรธ
คนอื่นแล้วมาระบายอารมณ์กับพวกเราได้หรือ จะว่าไป
ผู้จัดการอีหล่อขนาดนั้น ใครเห็นก็ต้องชอบทั้งนั้นแหละ แต่เธอ
กับเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย” เลขาอีกคนพูดกับลีน่า
ด้วยความไม่พอใจ เธออาศัยว่าพ่อของตัวเองเป็นผู้ถือหุ้น
ก็เลยคิดว่าตัวเองสูงส่งกว่าคนอื่น

“พวกเรารู้ว่าเธอชอบผู้จัดการอี แต่ผู้จัดการอีเขาไม่ได้
ชอบเธอนะ!”

อีจีเข้ายืนอยู่หน้าห้องฝ่ายเลขา พอได้ยินบทสนทนา
ในห้อง เขาก็ได้แต่หัวเราะเบาๆ อย่างเย็นชาก่อนจะเดินกลับไป
ที่ห้องทำงาน

เขาไม่ควรเติมเชื้อเพลิงลงไปในกองไฟ

มัวซิงอิงกับลินดาเดินเข้าไปในคลับด้วยกัน “ซิงอิง วิลเลียมคนนี้ขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าชู้ เธอตกลงมาเจอเขาที่นี่ น่าจะไม่ค่อยดีเท่าไรนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ใช่ว่าเรามาที่นี่ครั้งแรกซะเมื่อไหร่”
สำหรับมัวซิงอิง ทุกโครงการทุกธุรกิจคือเรื่องสำคัญ

บริษัทของวิลเลียมทำธุรกิจร่วมกันกับมัวกรุปมา โดยตลอด สัญญาสามปีใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ครั้งนี้ดูเหมือนว่าเขาไม่ค่อยอยากจะต่อสัญญาสักเท่าไร เลยใช้เงื่อนไขมากมายเพื่อให้เรื่องมันยุ่งยากมากขึ้น แถมตอนนี้ยังนัดเจอกับมัวซิงอิงที่คลับเป็นการส่วนตัวอีกต่างหาก

ระหว่างทางตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นฉุนๆ ของแอลกอฮอล์ ปะปนกับกลิ่นเครื่องสำอางและน้ำหอมจนแทบจมูกไปหมด

“ฉันรู้ แต่วิลเลียมไม่เหมือนคนอื่น! เขาเป็นตาลูกลามก จัดๆ เลยนะ แกสวयขนาดนี้ เขาต้องหาเรื่องเอาเปรียบแถมๆ ”
ลินดาเป็นห่วงเธอ

“ไม่เป็นไร ฉันจัดการได้” มั่วชิงอิงสวมเสื้อสูทและ
รองเท้าส้นสูงสิบเซนติเมตร เดินไปยังห้องวีไอพีสุดหรูที่ละก่าว
อย่างกล้าหาญและไม่มีท่าทีเกรงกลัวอะไรใดๆ

เธอดูแลมั่วกรุปเพียงลำพังมานานแล้ว จะมีเรื่องอะไรอีก
ที่เธอไม่เคยเจอ

เมื่อประตูห้องวีไอพีถูกเปิดออก ภายในห้องสุดหรู
มั่วชิงอิงเห็นวิลเลียมชายวัยสี่สิบกว่าๆ กำลังนั่งอยู่โดยมีสาว ๆ
ชื่อนาบซ่าง ซึ่งเลขาของเขาก็นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย

“ผู้จัดการมั่วมาแล้ว เชิญนั่งครับ” วิลเลียมผลักหญิงสาว
ที่แต่งตัวยั่วยวนซ่างๆ เขาสองคนให้ออกไป ก่อนจะตรงเข้ามา
ทักทายเธออย่างกระตือรือร้น พร้อมกับเอื้อมมือมาจับมือ
ของเธอ

มั่วชิงอิงดึงมือกลับอย่างรวดเร็ว “ขอโทษนะคะคุณ
วิลเลียมที่มาสาย”

“ไม่สาย ไม่สาย” วิลเลียมนั่งลงข้างเธอ พร้อมทั้ง
ส่งสายตาดอกให้ผู้หญิงสองคนนั้นออกไป

ลินดาตื๋มมั่วซิงอื๋งออกมา และตื๋มมือปลาหมึกที่ซอบ
ลวนลามของเขาออกไปด้วย “คุณวิลเลียมคะ ไม่ทราบว่่าที่คุน
เชิญฉันกับผู้จัดการมั่วมา เพราะเรื่องต่อสัญญาใช้ไหมคะ”

“อ้อ...ที่ผมเชิญผู้จัดการมั่วมา ก็แค่อยากจะพูดคุยเรื่อง
เก่าๆ กันก็เท่านั้น บริษัทของพวกเราทำธุรกิจร่วมกันมาหลายปี
แต่ไม่เคยออกมาตื๋มด้วยกันเลย วันนี้บังเอิญมีเวลาว่าง ผมก็เลย
ชวนผู้จัดการมั่วมาตื๋ม ต้องขอบคุณผู้จัดการมั่วจริง ๆ นะครับ
ที่ให้เกียรติมาในวันนี้” วิลเลียมตอบคำถามเกี่ยวกับธุรกิจ
ด้วยประโยคเดียว ซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่่าจะต่อสัญญาหรือไม่ต่อ
ก็อยู่ที่ท่าทีของมั่วซิงอื๋งในคืนนี้

มั่วซิงอื๋งแค่ฟังก็รู้จุดประสงค์ของเขา แต่เธอก็ยังคงยิ้ม
ออกมาเบา ๆ พร้อมกับหยิบขวดเหล้าในมือของบริกรที่ยืนอยู่
ข้าง ๆ มาเทใส่แก้วสองใบ “ขอบคุณคุณวิลเลียมมากนะคะที่ดูแล
มั่วรูปของพวกเรามาตลอด แก้วนี้ฉันตื๋มให้คุณคะ!” พูดจบ
เธอก็ตื๋มเหล้าในแก้วจนหมดภายในอีกเดียว

“โอเค ๆ ได้ยินมาว่่าผู้จัดการมั่วคอแข็งมาก อย่าตื๋ม
แค่แก้วเดียวเลย คืนนี้ เรามาตื๋มกันหลาย ๆ แก้วเลยดีกว่า

เอาล่ะ ไหนๆ ผู้จัดการมั่วก็ดื่มให้ผมแล้ว ถ้าอย่างนั้นผมก็ควร
จะดื่มให้คุณบ้าง” วิลเลียมขยิบตาให้บริการรับเทเหล้าอีกครั้ง

ลินดาตึงมั่วซึ่งอิงก่อนจะกระชิบเบาๆ “ซึ่งอิง เธอท้อง
ไม่ได้อยู่ ดื่มแบบนี้จะทนไม่ไหวเอานะ”

“ไม่เป็นไรหรอก” การสังสรรค์เพื่อพบปะลูกค้าเป็นสิ่ง
เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้

ฉือวี้กับแอนโทนี่นั่งอยู่ในห้องวีไอพี “ผู้จัดการ
ให้พวกเราเรียกสาวสวยสักสองสามคนมาเอ็นเตอร์เทนหน่อย
ดีไหมครับ”

“งั้นก็รับกวนด้วยครับคุณแอนโทนี่” เขากับแอนโทนี่
มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เลยรับปากว่าจะมาที่นี่

หลังจากแอนโทนี่ปรบมือ ก็มีผู้หญิงสิบกว่าคนเดินเข้ามา
มีทั้งที่ดูเฝ้ายาวนานมีเสน่ห์ มีทั้งที่ดูสดใสน่ารัก “ผู้จัดการฉือ ผมไม่รู้
ว่าคุณชอบแบบไหน ยังไงก็เชิญเลือกตามสบายเลยนะครับ”

ฉือวี้ไม่ได้สนใจมากนัก แต่ก็ดูไม่เหมาะถ้าจะไม่เลือก
เขาเลยซี่ง่ มาหนึ่งคน “ครั้งนี้ได้ยินว่าผู้จัดการฉือจะไปที่หัวไห่
มีโครงการอะไรดี ๆ อีกแล้วหรือครับ”

“ขาวเร็วดีนะครับ ไม่มีอะไรหรอก ผมแค่ไปประชุม
เฉย ๆ ” ฉือวี้แค่อยากออกไปจากที่นี่สักพัก ไม่มีเหตุผลอื่น

“อ้อ...แบบนี้เอง! ได้ยินว่าหัวไห่ตอนนี้ธุรกิจส่วนใหญ่
อยู่ภายใต้เครือของเยียนกรุป ฉิกรุปสามารถยื่นหยัดอยู่ที่นั่นได้
ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริง ๆ !” เยียนกรุปเป็นบริษัทระดับโลก
ไม่ใช่เรื่องง่ายที่แอนโทนี่จะมีโอกาสได้ร่วมงานด้วย!

อันที่จริงฉือวี้รู้อยู่แก่ใจ เหลืองเยียนไม่ลงมือกับฉิกรุป
ก็เพราะเจียงร่วซี่ แต่ถ้าหากไม่ใช่เพราะเจียงร่วซี่ ฉือวี้ก็ไม่ได้
สนใจสาขาที่หัวไห่สักเท่าไร สาขาที่หัวไห่เป็นเพียงข้ออ้าง
ให้เขาได้ไปที่หัวไห่บ่อย ๆ ก็เท่านั้น

ฉือวี้ไม่ได้ตอบ แต่ทำแค่ยกแก้วเหล้าขึ้นมาดื่ม
การประชุมในครั้งนี้ก็เป็นเพียงแค่ข้ออ้างเท่านั้น ข้ออ้างที่เขา
จะหาเรื่องออกจากลอนดอนไปสักพัก ไม่รู้ว่เพื่อหลบมั่วซิงอิง
หรือเพราะอยากจะกลับไปเจอกับเจียงร่วซี่กันแน่

เขาบอกกับตัวเองตลอดว่าเขาอยากไปหาเจียงร่วซี่ แต่ทำไมในใจลึกๆ กลับรู้สึกไม่อยากไป

มั่วซิงอิงปฏิเสธวิลเลียมไม่ได้ แต่เธอเต็มไม้เต็มมือแล้ว ลินดาเองก็เต็มไม้เต็มมือเหมือนกัน “คุณวิลเลียมคะ ฉันขอตัวไปห้องน้ำกับผู้จัดการมั่วสักหน่อยนะคะ”

“โอเคๆ ไปเถอะ! ผมจะรออยู่ที่นี้” ใบหน้าของวิลเลียม เต็มไปด้วยรอยยิ้มและเป็นรอยยิ้มที่แสนจะเจ้าเล่ห์

มั่วซิงอิงกับลินดาเดินออกมาจากห้องวีไอพีด้วยกัน “ซิงอิง เธอโอเคไหม หรือว่าพวกเราจะกลับกันเลยดี!” พวกเขาทั้งสองก็จริง แต่วิลเลียมไม่ได้

“ไม่ได้! สำหรับฉันสัญญาของวิลเลียมสำคัญมาก” ตอนนี้ห้องของมั่วซิงอิงเริ่มจะปั่นป่วนแล้ว “เธอสั่งน้ำตาลทรายแดงให้ฉันแก้วหนึ่ง”

มั่วซิงอิงเดินเข้าไปในห้องน้ำ พลังเธอมีกอดท้อง รู้แบบนี้เธอน่าจะกินอะไรรองท้องมาสักหน่อย โรคกระเพาะที่เพิ่งดีขึ้นจะได้ไม่กำเริบอีก

นือวีเดินอยู่บนทางเดินที่ทอดยาว สายตาของเขาเหลือบไปมองภายในห้องวีไอพีห้องหนึ่งที่ประตูปิดไม่สนิท ผู้ชายคนหนึ่งกำลังหยิบยาเม็ดสีขาวใส่ลงไปในแก้วเหล้า ก่อนจะเขย่าอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งยาละลายผสมอยู่ในนั้น

แต่เขาก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก เพราะสถานที่แบบนี้ การถูกมอมยาถือเป็นเรื่องปกติ แต่ผู้หญิงคนไหนกันนะที่โชคร้าย

เขาเดินต่อไปข้างหน้า ทันใดนั้นร่างบอบบางก็เซโผล่เข้ามาในอ้อมแขนของเขา “ขอโทษค่ะ” มัวซิงอิงเงยหน้าขึ้นก่อนจะเห็นว่าเป็นนือวี

“มัวซิงอิง คุณมาทำอะไรที่นี่” ทันทีที่เห็นเธอ เขาก็หงุดหงิดและรู้สึกโกรธมาก ผู้หญิงโง่เขลาคนนี้ไม่รู้เหรอว่าที่นี่คือสถานที่แบบไหน

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 11

夺情总裁：豪门老公不及格

ไนเคอริบรีทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《夺情总裁：豪门老公不及格》 Vol. 11

Author: 微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalainguoer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉 诺尔区文心信息
咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 11 /微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye.: เขียน; ฟองสมุทร:
แปล จาก 夺情总裁：豪门老公不及格.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 493 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฟองสมุทร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7369-1